Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 222 162 van 29 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij**
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoeker op 18 mei 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoeker en van advocaat L RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 mei 2019 wordt ten aanzien van de verzoeker, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 18 mei 2019 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, [(1)]:
(…)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[(2)], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van LPA Zaventem op 17/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:
* 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
* 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik ongeldige documenten (PV HV.55.RB.004075/2019 van de politie zone van LPA Zaventem) Betrokkene poogde verder te reizen met zijn paspoort voorzien van een totaal valse Griekse verblijfsvergunning.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 17/05/2019 door de politiezone van LPA Zaventem en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
* artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
* artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.
Betrokkene poogde vanuit luchthaven Zaventem verder te reizen met zijn paspoort voorzien van een totaal valse Griekse verblijfsvergunning.
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene heeft gepoogd om de Belgische autoriteiten te misleiden door te reizen met een totaal valse Griekse verblijfsvergunning.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik ongeldige documenten (PV HV.55.RB.004075/2019 van de politie zone van LPA Zaventem) Betrokkene poogde verder te reizen met zijn paspoort voorzien van een totaal valse Griekse verblijfsvergunning.
Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van LPA Zaventem op 17/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[2] om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.
Betrokkene poogde vanuit luchthaven Zaventem verder te reizen met zijn paspoort voorzien van een totaal valse Griekse verblijfsvergunning.
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene heeft gepoogd om de Belgische autoriteiten te misleiden door te reizen met een totaal valse Griekse verblijfsvergunning.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik ongeldige documenten (PV HV.55.RB.004075/2019 van de politie zone van LPA Zaventem) Betrokkene poogde verder te reizen met zijn paspoort voorzien van een totaal valse Griekse verblijfsvergunning.
Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 17/05/2019 door de politiezone van LPA Zaventem en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding
(…)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"*De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.*"

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 18 mei 2019 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"*De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (…) 7, (…) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.*"

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"*Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.*"

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het algemeen rechtsbeginsel "*audi et alteram partem*", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van de principes van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, past de verzoeker deze theorie als volgt toe op onderhavige zaak:

"*In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "Betrokkene werd gehoord op 17/05/2019 door de politiezone van LPA Zaventem en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst."*

Dat, gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een verwijderingsbeslissing voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke « il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention » . Eenzelfde werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 28 september 2017 :
"(…)"

Deze rechtspraak werd andermaal bevestigd door Uw Raad in een arrest van 22 maart 2018 :
"Waar de verweerder argumenteert op grond van een verhoor op 19 maart 2018, merkt de Raad op dat dit verhoor werd afgenomen drie dagen nadat de bestreden beslissingen werden getroffen. Voor zover uit dit loutere 'verhoor' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, kan deze handelswijze de reeds drie dagen eerder genomen verwijderingsmaatregel echter niet wettigen. Ook de argumentatie hieromtrent in de nota met opmerkingen komt neer op een loutere a posteriori gegeven motivering, die echter niet wegneemt dat de bestreden beslissingen werden genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst. De middelen zijn dan ook op het eerste zicht gegrond en dus ernstig voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikelen 3 en 8 EVRM."

Dat verwerende partij, gelet op haar formele motiveringsplicht, geen afdoende gemotiveerde beslissing heeft genomen. Dat uit de bestreden beslissing nergens een motivering te vinden is wat betreft artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij echter voor het nemen van de bestreden beslissing een deugdelijke controle diende te voeren naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM op basis van de verklaringen die verzoeker doet in het kader van zijn recht om gehoord te worden, doch tevens op basis van de algemene landeninformatie die gekend is aangaande zijn land van herkomst. Dat verwerende partij deze overwegingen, gelet op haar formele motiveringsplicht, tevens in haar beslissing dient op te nemen.

Verzoeker meent immers dat hij op ondeugdelijke en onvoldoende wijze werd gehoor aangaande zijn redenen van vertrek uit zijn land van herkomst. Dat verzoeker immers enkel Bangali beheerst.

Verzoeker is in eerste instantie formeel, daar waar hij stelt slechts zeer summier gehoord te zijn aangaande de redenen van zijn vlucht uit Bangladesh, dit gelet op het gegeven dat hij de ambtenaar niet kon verstaan. Dat verzoeker immers de Engelse en de Nederlandse taal onvoldoende machtig om zijn vluchtredenen grondig uiteen te zetten, verzoeker spreekt enkel Bangali, en geen Engels om zijn relaas uiteen te zetten. "Lors de l'audience, la partie défenderesse ne conteste pas que le requérant n'a pas été assisté d'un interprète mais soutient que celui-ci a été interrogé en anglais, langue que manifestement il comprend suffisamment puisqu'il a pu répondre aux questions qui lui ont été posées. Cette allégation est incorrecte. L'entretien ne s'est en effet pas exclusivement déroulé en anglais mais en anglais et tigrigna. Certes, le formulaire-type mentionne que les déclarations ont été faites en anglais. Cependant, rien en l'état actuel ne permet de déterminer si les déclarations ainsi visées sont directement celles du requérant ou celle de la tierce personne qui a aidé au déroulement de l'entretien

et qui n'est pas interprète de formation. En tout état de cause, aucun élément objectif n'autorise, en l'état actuel, à considérer que le requérant est capable de bien communiquer en anglais, quand bien même il en maitriserait certains rudiments. »

Dat, indien verzoeker gehoord zou zijn in een taal die hij machtig is, hij had kunnen uiteenzetten dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van politieke overwegingen. Hij had kunnen uiteenzetten dat hij mishandeld is geweest in Bangladesh. Hij had kunnen tonen, aan de hand van verschillende littekens (stuk 2). Dat, indien verzoeker op een deugdelijke wijze werd gehoord, verwerende partij in staat was geweest om een rigoureus onderzoek te voeren naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat de communicatie gedurende zijn gehoor bij de politie niet goed verliep omwille van de afwezigheid van een beëdigd tolk. Dat verzoeker voorts slechts voor een zeer korte tijdsduur werd gehoord, waarin hij onvoldoende de tijd kon hebben zijn grieven voor te leggen. "Dans ces conditions, il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. Le recours à un codétenu dont rien ne garantit qu'il soit capable de traduire correctement l'entièreté des propos du requérant ne peut, prima facie, être considéré comme suffisant. Il en va d'autant plus ainsi, que la seule question qui a été complété est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maitrise des langues usitées." Dat verzoeker derhalve niet op een deugdelijke wijze werd gehoord, waardoor zijn recht gehoord te worden met de voeten getreden werd. Dat dit nochtans een verregaande impact had moeten hebben bij het opmaken van voorliggende beslissing.

Dat verwerende partij tevens, in afwezigheid van een deugdelijk gehoor, gehouden is tot het voeren van een rigoureus onderzoek naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM en dit in het licht van de gekende landeninformatie. "Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling." Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de precaire mensenrechten- en veiligheidssituatie in Bangladesh en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Bangladesh. Dit eens te meer gelet op het duidelijke en onmiskenbare begin van bewijs dat in het tweede middel wordt uiteengezet. Het feit dat verzoeker niet om internationale bescherming vroeg, ontslaat verwerende partij tevens niet van haar verplichting een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 EVRM.

Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM werd geschonden. De bestreden beslissing is bovendien in het licht van artikel 3 EVRM (procedurele luik), het recht gehoord te worden en de formele motiveringsplicht niet naar recht verantwoord."

3.3.2.1.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Na een theoretische uiteenzetting van de principes van het materiële luik van voornoemde bepaling, past verzoeker deze theorie als volgt toe op onderhavig dossier:

"*Verzoeker is een Bangalese onderdaan. Dat verzoeker zijn land diende te verlanten omwille van politieke overweggingen: met name zijn lidmaatschap van de oppositiepartij BNP. Dat hij mishandeld is geweest in Bangladesh. Hij heeft hier tot op heden duidelijk zichtbare littekens van, dewelke hij wenste te laten attesteren door de behandelend arts in het gesloten centrum. (stuk 2). Dat hij bovendien het land middels valse documenten kon ontvluchtten.*

Dat een terugkeer naar Bangladesh voor verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt, blijkt uit de folteringen en vervolgingen die hij in het verleden diende te ondergaan, doch tevens uit verscheidene landeninformatie.

Dat uit internationale rapporten van gezaghebbende organisaties blijkt dat politieke opposanten hun leven riskeren in Bangladesh:
« Political Prisoners and Detainees
There were reports of political prisoners or detainees. Political affiliation often appeared to be a factor in claims of arrest and prosecution of members of opposition parties, including through spurious charges under the pretext of responding to national security threats. The opposition BNP maintained thousands of its members were arrested arbitrarily throughout the year.
On February 8, former prime minister of Bangladesh and chairperson of the BNP, Khaleda Zia, was sentenced to five years imprisonment on corruption and embezzlement charges, on charges first filed in 2008 under a nonpartisan caretaker government. International and domestic legal experts commented on the lack of evidence to support the conviction, suggesting a political ploy to remove the leader of the opposition from the electoral process. The courts were generally slow in considering petitions for bail on her behalf. A person convicted under similar circumstances would normally receive an immediate bail hearing. In Zia's case the bail hearing was postponed nearly a month. When the High Court granted bail on March 12, the order was immediately stayed for two months by the Appellate Division of the Bangladesh Supreme Court. Upon confirming the bail order, approximately three months after the conviction, the government obtained arrest warrants in other cases against her.
ASK claimed 1,786 BNP party members were arrested in the eight days preceding Zia's sentencing. A BNP spokesperson told Human Rights Watch thousands had been detained including members of the BNP, Jamaat-e-Islami, and others not linked to any party. It was not possible to verify these numbers independently. »

Dat ook Freedom House zich over de veiligheidssituatie te Bangladesh heeft gebogen wat betreft de politiek opposanten:
« Freedom in the World 2019 - Bangladesh
Overview:
The ruling Awami League (AL) has consolidated political power through sustained harassment of the opposition and those perceived to be allied with it, as well as of critical media and voices in civil society. Corruption is a serious problem, and anticorruption efforts have been weakened by politicized enforcement. Due process guarantees are poorly upheld and security forces carry out a range of human right abuses with near impunity. The threat posed by Islamist extremists has receded since 2016, when the government enacted a harsh crackdown that saw the arrest of some 15,000 people.
Key Developments:
Key Developments in 2018:
• The ruling Awami League (AL) overwhelmingly won parliamentary elections in December, which were marked by violence, the intimidation of opposition candidates and supporters, allegations of fraud benefiting the ruling party, and the exclusion of respected election monitors.
• In February, in advance of the polls, former prime minister and Bangladesh Nationalist Party (BNP) leader Khaleda Zia was convicted on corruption charges and jailed. In December, the attorney general announced that, per a recent Supreme Court ruling, she could not contest the elections due to a ban on political candidacy by anyone sentenced more than two years in prison.
• A number of large student protests held on campuses and in the streets were met with attacks by AL supporters and were violently dispersed by police, and many participants were arrested.
• Approximately 700,000 Rohingya refugees who had fled Myanmar since 2017 remained in Bangladesh, where most live in precarious camps that lack basic services.
A2. Were the current national legislative representatives elected through free and fair elections? 1/4 (−1)
The National Parliament is composed of 350 members, 300 of whom are directly elected. Political parties elect a total of 50 female members based on their share of elected seats.
Hasina's AL overwhelmingly won the December 2018 polls, taking 288 of the 300 directly elected seats. Election day and the campaign that preceded it were marked by political violence in which at least 17 people were killed, as well as legal and extralegal harassment of government opponents. The opposition BNP claimed that 6,000 of its supporters and 10 of its candidates had been arrested ahead of the elections, and that its candidates were subject to intimidation and violence. Zia, the BNP's leader, was convicted on corruption charges and jailed ahead of the polls and later banned from participating in them as a candidate, significantly harming the BNP's competitiveness.
In the election's wake, the BNP issued allegations that the AL had benefit from widespread electoral fraud carried out by AL supporters with the complicity of law enforcement agents. The government also faced criticism for long delays in approving the accreditation of the Asian Network for Free Elections (ANFREL), which ultimately cancelled its election monitoring mission. A number of domestic missions, including one run by the highly regarded human rights organization Odhikar, were also unable to observe the elections due to similar delays, or authorities' outright denial of accreditation.

The previous general election in 2014 was boycotted by the main opposition party and was disrupted by significant violence.
Score Change: The score declined from 2 to 1 because the year's parliamentary elections were marred by violence, intimidation against the opposition, allegations of fraud, and the obstruction of election monitoring missions. »

Dat dit tevens bevestigd werd door HRW :
« World Report 2019 - Bangladesh
Attacks on Political Opposition, Peaceful Protesters, Students, and Media
Bangladesh continued a harsh crackdown to suppress those that disagree or are critical of the ruling Awami League. These included members and supporters of the political opposition, journalists, prominent members of civil society, as well as students, and even school children.
The leader of the Bangladesh Nationalist Party, Khaleda Zia, was convicted and jailed in February, after the courts finally moved long-standing pending cases against her. Zia's supporters said that the corruption cases against her were brought by the same military-backed government that had filed allegations against the current prime minister, Sheikh Hasina; however, after the Awami League came to office, all cases against Hasina were dropped, but those against Zia proceeded.
Thousands of opposition supporters, including senior leaders, faced trumped-up cases. Newspapers reported that even names of individuals who are dead or critically ill in the hospital were included in these arbitrary actions.
In July, university and school students launched a protest demanding road safety following the death of two students by a speeding bus. Eyewitnesses credibly alleged that members of the Awami League and their student wing had attacked the students with sticks and machetes. Authorities took no action against those carrying out the abuses, but instead detained the protesting students. Police also arrested scores on vague allegations of "instigating" violence, based on their comments on social media either supporting the protests or criticizing the crackdown on students.
Photojournalist Shahidul Alam, who was covering the protests, was detained in early August. He was arrested by members of the Detective Branch hours after he gave a media interview describing the violence he witnessed during the protests. He said he was beaten in custody. Other journalists covering the protests also reported being attacked. Several protesters faced secret detentions, in effect amounting to enforced disappearances. Alam was eventually released on bail in late November, although he continues to face charges against him. »

Dat verzoeker reeds mishandeld is geweest in Bangladesh en littekens behoudt op het lichaam. Dat dit voor verzoeker zorgt voor een verhoogd risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat tenslotte ook het gegeven dat verzoeker zijn land van herkomst op illegale wijze heeft verlaten het risico op een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Overeenkomstig de "Emigration Ordinance Act XXIX of 1982" - is het recht om te emigreren wettelijk beperkt en het niet naleven van deze regels vormt een strafbaar feit dat strafbaar is gevangenisstraf tot 1 jaar.

Artikel 7 van de Ordinance Act voorziet immers:
(3) Notwithstanding anything contained in any other law for the time being in force, emigration of a citizen shall be lawful, if he is in possession of valid travel documents with registration endorsement under sub-section (4) of section 11, and-
(a) he is in possession of a letter of appointment or a work permit from a foreign employer, or an employment or emigration visa from a foreign Government; or
(b) he has been selected for emigration by a foreign employer through an organisation or authority or by a recruiting agent, recognised by the Government in this behalf or under an agreement or treaty between the Government and a foreign Government.

Uit artikel 20 van de Ordinance Act blijkt dat:
"20. (1) Whoever, except in conformity with the provisions of this Ordinance and the rules made thereunder, emigrates or attempts to emigrate or departs or attempts to depart shall be punishable with imprisonment for a term which may extend to one year simple imprisonment or with fine not exceeding Taka five thousand or with both"

Dat de detentieomstandigheden te Bangladesh te wensen over laten:
"Prison conditions are extremely poor; severe overcrowding is common, and juveniles are often incarcerated with adults."

“Torture and other ill-treatment in custody remained widespread and complaints were rarely investigated. The 2013 Torture and Custodial Death (Prevention) Act continued to be inadequately enforced due to a lack of political will and awareness among law enforcement agencies.”
“Prison conditions remained harsh and at times life threatening due to overcrowding, inadequate facilities, and lack of proper sanitation. Odhikar stated these conditions contributed to custodial deaths, with 54 prisoners dying in prison in the first 11 months of the year.
Physical Conditions: According to the Department of Prisons, in October there were 78,578 prisoners in a system designed to hold 36,614 inmates. Authorities often incarcerated pretrial detainees with convicted prisoners.
Due to overcrowding, prisoners slept in shifts and did not have adequate toilet facilities. According to GIZ, the prisons do not meet minimum standards for adequate light, air, decency, and privacy. Human rights organizations and the media stated some prisoners did not receive medical care or water although prison authorities stated that each prison has access to water. Water available in prisons was comparable with water available in the rest of the country, which was frequently not potable. Human Rights Commission Chairman Kazi Reazul Hoque told the media on August 23 after visiting the newly built Dhaka Central Jail in Keraniganj that human rights are being violated in the prison. He further said, "We will visit the prison every three months to improve the situation." Despite the new facility, there were still problems there. Prisoners at the new Dhaka Central Jail told the media in May that they must pay approximately 30,000 taka ($381) per month for food, bathing and toilet use, places to sleep, and other services. Authorities reportedly charged additional fees for visits with family members.
Conditions in prisons, and often within the same prison complex, varied widely, because authorities lodged some prisoners in areas subject to high temperatures, poor ventilation, and overcrowding. The law allows individuals designated as VIPs to access "division A" prison facilities with improved living conditions and food, more frequent family visitation rights, and provision of a poorer prisoner to serve as an aide in their cell.
While the law requires holding juveniles separately from adults, many juveniles were incarcerated with adults. Children were sometimes imprisoned (occasionally with their mothers) despite laws and court decisions prohibiting the imprisonment of minors.
Authorities routinely held female prisoners separately from men. Although the law prohibits women in "safe custody" (usually victims of rape, trafficking, and domestic violence) from being housed with criminals, officials did not always provide separate facilities. Women were not permitted to leave this custody without permission from the authorities.
Although Dhaka's new central jail has facilities for people with mental disabilities, specific provisions generally do not exist for people with disabilities. Judges may, however, reduce punishments for persons with more significant disabilities on humanitarian grounds and jailors may make special arrangements, for example, transferring inmates with more significant disabilities to the prison hospital. The prison hospital accommodates people with physical disabilities, the elderly, and those with broken limbs and cardiac problems, among other issues.”
“As of 30 June 2016, the total prison population was 73,177. Of those, 70,405 were male and 2,772 female. The majority of the people in prisons were awaiting trial – of the 73,177 total, 54,992 were on remand awaiting trial and 18,185 had been tried, convicted and sentenced. The vast majority of those on remand had been in custody for less than a year (188). In 2015-2016, Bangladesh had 45 people in prison per 100,000 head of population. This was one of the lowest rates in Asia and was lower than any European country (189). The official capacity of the country’s prisons system in 2016 was 36,614. Prisons were holding, on avarage, about twice the number of people they were designed to take. The extent of overcrowding varied a lot from one prison to another, and from one region of the country to another (190). Due to overcrowding, prisoners in some establishments sleep in shifts and do not have adequate toilet facilities (191).
According to the US DoS 2016 Report on Human Rights Practices, ‘Prison conditions remained harsh and at times life threatening due to overcrowding, inadequate facilities, and lack of proper sanitation.’ The same source noted that conditions in prisons, and often within the same prison complex, varied widely ‘because authorities lodged some prisoners in areas subject to high temperatures, poor ventilation, and overcrowding.’ According to the German development organisation GIZ, prisons ‘do not meet minimum standards for adequate light, air, decency, and privacy.’ After visiting Dhaka Central Jail in 2016, the Chairman of the Bangladesh National Human Rights Commission said that ‘human rights were being violated in the prison’; he undertook to continue making visits to improve the situation (192). While the law requires holding juveniles separately from adults, in practice many juveniles are held together with adults. Female prisoners are held separately from men (193). The government permits visits from the International Committee of the Red Cross (ICRC), from government-appointed committees and from district judges (194). The ICRC stated in their 2016 Annual Report regarding

Bangladesh that, '[d]etainees in several prisons had better living conditions after the authorities, with ICRC support, made improvements to infrastructure' (195)."

Uit het bovenstaande blijkt dat de huidige veiligheidssituatie te Bangladesh tot op heden een schending inhouden van artikel 3 EVRM, dit zeker op bepaalde locaties te Bangladesh. Dat dit eens te meer aan een deugdelijke controle onderworpen dient te worden gelet op het gegeven dat foltering en arbitraire detentie in schrijnende omstandigheden een systematische praktijk betreft.

Gezien het bovenstaande is het begin van bewijs dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoeker.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Bangladesh zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er gebeurt na een gedwongen terugkeer naar Bangladesh. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerwijze komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Bangladesh.

Het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

3.3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"*Verzoekende partij verwijst naar het de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift.*

Stelling van verzoekende partij
Verwerende partij verwijst op dit vlak naar het verzoekschrift vanwege verzoekende partij.

Weerlegging

1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel verzoekende partij in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze zonder evenwel verplicht te zijn de motieven van de motieven aan te geven.

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. In casu is het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht bereikt

Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingsmaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de

enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.

Verwerende partij heeft in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden.

2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste alinea 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven"

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Meer bepaald:
"(…)" (eigen onderlijning)

De beslissing is geldig gemotiveerd in zoverre zij zich baseert op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet daar verzoeker niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel is. Verzoeker bevindt zich dus illegaal op het grondgebied.

Bovendien, staat het artikel 7, alinea 1, 3° van de wet van 15 december 1980 aan de minister of zijn afgevaardigde toe om een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer hij van mening is dat de vreemdeling, door zijn gedrag, verondersteld kan worden schade aan te brengen aan de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker is inderdaad op heterdaad betrapt voor gebruik van ongeldige documenten. Verzoeker poogde verder te reizen met zijn paspoort voorzien van een totaal valse Griekse verblijfsvergunning.

Verweerster benadrukt dat deze motieven niet betwist worden door verzoeker.

Op dit vlak kon verwerende partij dan ook volledig terecht de bestreden beslissing nemen.

3. De grief waarbij aangevoerd wordt dat het recht om gehoord te worden, geschonden zou zijn faalt in feite. Het blijkt inderdaad uit het administratief dossier dat verzoekende partij op 17.05.2019 werd gehoord door de politiezone van LPA Zaventem. Dit gehoor vond plaats voor het nemen van de bestreden beslissing.

In ieder geval en dit ten aanzien van de vraag naar de toepassing van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en meer in het bijzonder de paragraaf 2 van het artikel 41 die voorziet dat het recht op een behoorlijk bestuur met name inhoudt dat iedere persoon die eventueel negatief aangetast wordt door een individuele maatregel ten aanzien van zijn persoon, voor het nemen van een dergelijke beslissing gehoord wordt. Het arrest van het Europees Hof van Justitie (hierna EU HvJ) d.d. 05.11.2014, n° C-166/13 stelt dat:
"Zoals het Hof er aan herinnerd heeft in het punt 67 van het arrest YS e.a. (C-141/12 en C-372/12, EU:C.2014.2081 volgt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest dat dit zich niet richt tot de lidstaten, maar enkel tot de instellingen, organen en organismen van de Unie (zie in deze zin arrest Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan een aanvrager van een verblijfstitel uit artikel 41, paragraaf 2, a geen recht om gehoord te worden halen in iedere procedure ten aanzien van zijn verzoek."

Deze rechtspraak wordt trouwens toegepast door een arrest van de Raad van State nr. 229.382 dd. 27 november 2014.

Verzoekende partij bewijst dus niet dat haar recht om gehoord te worden of haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

4. Verzoeker werpt tevens de schending van artikel 3 van het EVRM op en voert bij de uiteenzetting van zijn middel naar eventuele en louter hypothetisch voorkomende feiten, waarin wordt gesteld dat hij een groot risico loopt op folteringen en vervolgingen bij terugkeer naar Bangladesch, doch hiervan worden geen stukken voorgelegd.

Verwerende partij herinnert er aan dat artikel 3 van het EVRM inderdaad stelt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering of vernederende of onmenselijke handelingen. Deze bepaling is inderdaad een basiswaarde van iedere democratische samenleving.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder EHRM) heeft inderdaad geoordeeld dat een verwijdering van een vreemdeling een probleem kan uitmaken in deze zin wanneer er inderdaad een reëel risico op behandelingen zou zijn die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In dat geval is een verwijdering strijdig met de voormelde bepaling.

Om na te gaan of er inderdaad ernstige redenen zijn of om aan te nemen dat er dergelijk risico is, dienen de voorzienbare gevolgen van een verwijdering van een land waar de persoon illegaal verblijft naar een derde land nagegaan te worden en dit rekening houdend met de algemene situatie in het land van bestemming en de omstandigheden eigen aan de vreemdeling. Voor wat het onderzoek naar de omstandigheden betreft, heeft het EHRM geoordeeld dat het opgeworpen risico een te individualiseren karakter dient te hebben en bijgevolg voldoende concreet en waarschijnlijk dient te zijn.

Et komt bijgevolg toe aan de persoon toe die een dergelijke schending opwerpt om aan te tonen dat dit risico daadwerkelijk aanwezig is. Dit risico kan niet vermoed worden. Er dient minstens een begin van bewijs aangevoerd te worden.

Het EHRM heeft recent in verenigde kamer geoordeeld dergelijke bewijzen moeten aangevoerd worden.

Verweerster herinnert dat een loutere bewering of een verwijzing naar algemene rapporten geen begin van bewijs vormen dat het leven of de fysieke integriteit van verzoeker bij een terugkeer naar Bangladesch in gevaar zou zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

5. Verzoeker werd alvorens de afgifte van de bestreden beslissing gehoord naar de redenen van verzet tegen een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst maar geeft hieromtrent geen reden op waarom hij niet kan terugkeren.

Verwerende partij dient hierbij vast te stellen dat verzoeker geen verzoek tot internationale bescherming indiende. Nochtans had hij zijn vrees in deze zin kunnen doen gelden tijdens de loop van een dergelijke procedure.

Echter in een arrest gewezen op 05.10.2017 door Uw Raad werd reeds een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen en dit net omdat de vreemdeling nagelaten had om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen en een dergelijke houding:
« niet [doet] blijken van een reële vrees om te worden onderworpen aan folteringen ».

Deze rechtspraak is volledig over te zetten naar het huidige geval. Bij gebreke aan het indienen van een verzoek tot internationale bescherming toont verzoeker niet aan werkelijk het risico te lopen op een onderwerping aan foltering en doet zij niet gelden dat een terugkeer naar haar land van herkomst tegenstrijdig zou zijn met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

6. De opgeworpen middelen zijn niet serieus."

3.3.2.3. Ter terechtzitting legt de verzoeker nog een medisch attest neer van de geneesheer van de medische dienst van het Repatriëringscentrum 127*bis* van 24 mei 2019 waarin wordt bevestigd dat de verzoeker verschillende littekens heeft en dat het, gezien de aard van de verwondingen, mogelijk is dat deze vorig jaar werden opgelopen in Bangladesh door mishandeling.

3.3.2.4. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt

gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied onmiddellijk te verlaten in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, en artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast.

Het bevel wordt hem (onder meer) gegeven omdat hij "*door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*", nu hij "*op heterdaad betrapt (is) voor gebruik (van) ongeldige documenten*" en hij meer bepaald "*poogde verder te reizen met zijn paspoort voorzien van een totaal valse Griekse verblijfsvergunning*". Dergelijke maatregel is onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoeker dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat *in casu* aan de beide hierboven vermelde cumulatieve voorwaarden is voldaan derwijze dat het de verwerende partij toekwam om alvorens de bestreden beslissing te nemen, de verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Te dezen voert de verzoeker in het eerste middel aan dat hij op ondeugdelijke en onvoldoende wijze gehoord werd over de redenen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Hij wijst erop dat hij enkel "*Bangali*" beheerst en dat hij daardoor de ambtenaar die hem hoorde over zijn vluchtredenen niet kon verstaan.

Hoewel in de bestreden beslissing wel wordt vermeld dat de verzoeker voorafgaandelijk aan deze beslissing werd gehoord door de politiezone van LPA Zaventem op 17 mei 2019 en dat rekening werd gehouden met zijn verklaringen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier duidelijk dat dit gehoor niet op deugdelijke wijze is verlopen. Zo wordt in het "*Administratief rapport : Illegaal verblijf Openbare orde*" van 17 mei 2019 gelezen dat "*Betrokkene spreekt voor ons geen verstaanbare taal. Hij zegt enkel "Bangladesh problem'*". Er blijkt dan ook niet dat de verzoeker voorafgaand aan de beslissing waarbij hem bevel wordt gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt uiteen te zetten omtrent de redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Ook in het "*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*", dat werd opgesteld op 18 mei 2019 – en dus na het nemen van de bestreden beslissing –, blijkt trouwens dat de verzoeker zijn standpunt hierover niet op nuttige wijze heeft kunnen uiteenzetten. In dit formulier, waarin wordt vermeld dat de verzoeker wordt gehoord zonder de bijstand van een tolk, wordt onder de vragen waarom de verzoeker in België is en om welke redenen hij niet terugkeerde of kan terugkeren naar zijn land van herkomst vermeld dat hij geen antwoord geeft en dat hij enkel de Bengaalse taal spreekt. De verzoeker weigerde bovendien dit formulier te tekenen.

De verzoeker kan dan ook op het eerste gezicht worden gevolgd waar hij in het eerste middel aanvoert dat hij niet op een deugdelijke wijze werd gehoord.

De vraag rijst dan of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op het nemen van de bestreden beslissing. Het vervullen van de hoorplicht heeft immers slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde Minister zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen, dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. Indien de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel

neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Wat dit betreft, betoogt de verzoeker dat indien hij gehoord zou zijn in een taal die hij machtig is, hij had kunnen uiteenzetten dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van politieke overwegingen, dat hij had kunnen uiteenzetten dat hij in Bangladesh mishandeld is geweest en dat hij dit had kunnen aantonen aan de hand van verschillende littekens. Ter terechtzitting legt de verzoeker een medisch attest neer van de geneesheer van de medische dienst van het Repatriëringscentrum 127*bis* van 24 mei 2019 waarin wordt bevestigd dat hij verschillende littekens heeft en dat het, gezien de aard van de verwondingen, mogelijk is dat deze vorig jaar werden opgelopen in Bangladesh door mishandeling.

De Raad is op het eerste gezicht van oordeel dat het aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks kan leiden tot het achterwege blijven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het niet horen van de verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich mee kan brengen.

Een schending van het algemeen rechtsbeginsel "*audi et alteram partem*" wordt op het eerste gezicht aangetoond.

Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen. Door er louter op te wijzen dat de verzoeker op 17 mei 2019 "*werd gehoord door de politiezone van LPA Zaventem*" en dat dit gehoor "*plaats (vond) voor het nemen van de bestreden beslissing*", slaagt zij er niet in aannemelijk te maken dat de verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing op nuttige wijze in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt uiteen te zetten omtrent de redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, en dit gelet op wat hierboven werd uiteengezet. Voorts is de verwijzing naar artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie daarover niet dienstig, daar de verzoeker zich niet op deze bepaling beroept.

Waar de verwerende partij ten slotte nog verwijst naar het arrest nr. 193 199 van 5 oktober 2017 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verwerende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In tegenstelling tot de zaak die heeft geleid tot het arrest waarnaar de verwerende partij verwijst, heeft de verzoeker in deze zaak nog geen verzoek om internationale bescherming ingediend en blijkt dus niet dat hij bekend was met deze procedure en heeft hij niet nagelaten de Belgische autoriteiten op de hoogte te stellen van zijn vrees om terug te keren naar zijn land van herkomst, doch werd hij niet op nuttige wijze in de mogelijkheid gesteld om dit te doen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoeker kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt de verzoeker met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende:

"*Dat verzoeker de Bangalese nationaliteit heeft. Dat hij zijn land omwille van politieke overwegingen heeft verlaten, met name zijn lidmaatschap van de oppositiepartij Bangladesh Nationalist Party (hierna: BNP) . Dat hij verschillende malen geslagen werd in Bangladesh. Dat hij hiervan littekens behoudt op het lichaam. Dat hij zijn land van herkomst overigens op illegale wijze ontvluchtte, maakt dat hij een reëel risico loopt om gedetineerd te worden bij gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst. Verwerende partij dient derhalve tevens een deugdelijke en rigoureuze controle uit te voeren van de detentieomstandigheden waarin verzoeker terecht zal komen.*

Verzoeker voert in zijn tweede middel, op basis van concrete gegevens aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing, een reëel risico inhoudt op een schending van haar rechten in artikel 3 EVRM. Een begin van bewijs wordt voorgelegd middels de gekende landeninformatie in het tweede middel.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege de politieke oppositie die verzoeker voerde in zijn land van herkomst en tot op heden voert in België, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Bijgevolg is het onherstelbaar nadeel voldoende naar recht bewezen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing houdt derhalve een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in."

3.4.2.2. De verzoeker maakt met zijn betoog, mede gelet op het ernstig middel dat hij heeft aangevoerd, aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Hierbij moet worden benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip "*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*" niet verenigbaar is met de vereiste dat een burger moet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

3.5. Bijgevolg is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. CUYKENS,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. CUYKENS	D. DE BRUYN